

Egyházi Látogató

XIV. ÉVFOLYAM 8. SZÁM A WASHINGTONI MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ HAVILAPJA
2008. ÁPRILIS

Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta (az apostoloknak), hogy Ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól. Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: „Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígérését, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.” Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?” Így válaszolt: „Nem a ti dolgokat, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.” Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el Őt a szemük előtt. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, és ezt mondta: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok Őt felmenni a mennybe.”

Apostolok Cselekedetei 1.3-11

Nikhil Haider: Eljön az Ország

KRISZTUS MENNYBEMENETELÉRŐL

Húsvét után negyven nappal van Áldozócsütörtök, Jézus Krisztus mennybemenetelének ünnepe. Halálból való feltámadása után ugyanis Krisztus még negyven napon át együtt maradt követőivel, hogy erősítse hitüket és bizonyítsa, hogy bár halott volt, de íme él. A Nagypénteken szétszéledt tanítványok Húsvét után újra Jézus közelében lehetnek, örömük leírhatatlan, és eszükbe sem jut, hogy a Mester újra elmeget, sőt inkább azt várják, hogy azonnal jöjjön el Isten országa. Jézus azonban nem alkalmazkodik az emberi elvárásokhoz, hanem ígérte és feladatot ad nekik, majd kezeit áldásra kiterjesztve vesz búcsút és átmegy a láthatatlan világba...

Milyen furcsák vagyunk mi keresztyének. Hogy is van ez: Ünnepeink akkor, amikor Megváltónk elvételétől tőlünk? Mindennél jobban szeretünk Jézus közelében, mégis örülünk annak, hogy elment? Igen, örülünk, mert ha nem is értjük mindig, hogy mi miért történik, de azt tudjuk, hogy Isten hűségében nem csalódtunk még soha. Ha Krisztus azt mondja, jobb nekünk, hogy Ő elmenjen (Jn 16,7), akkor mi el merjük engedni a kezét és várjuk a Szentlelket, mert megígérte, hogy nem hagy minket árván (Jn 14,18).

Az első biztató jel, hogy „felhő” takarta el Őt a tanítványok szeme előtt, mert a Bibliában a felhő Isten jelenlétére utal. A mennybement Jézus tehát nincs távol egyiküktől sem, még ha földi érzékszervekkel nem is tapasztaljuk közelségét, sőt valójában csak így lehet mindig mellettünk, ha nem korlátozza többé tér és idő, nem kötik földi korlátok. De ünnepeink azért is, mert Krisztus személyében immár „nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenség-einken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt”, ezért „bizalommal járulhatunk a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk” (Zsid 4,14-16).

Krisztus tehát felment a mennybe. Így fejezi ki a keresztyén egyház azt, hogy a mi Megváltónk, Jézus Krisztus elfoglalta az Őt megillető helyet az Atya mellett. És bár a mi javunkra történt mindez, néha mégis becsapottnak érezzük magunkat. Milyen kegyetlen az Isten: Itt „felejtí” az övéit, bárányokat a farkasok között... A tanítványok legalábbis csalódottak voltak, nem erre számítottak. Ezért csak néznek fel az égre, magukról megfeledkezve, tanácstalanul. Isteni beavatkozásra van szükség, hogy valahogy rendbe jöjjenek a dolgok és tisztázódjon a kép, mert a fájdalmas búcsú, súlyos veszteség pillanataiban elfelejtí az ember a dolgát. Angyalok jönnek és kérdik: „Miért álltok az ég felé nézve?”

Micsoda üzenete van ennek: Isten nem azt várja az embertől, hogy megkeresse Őt a nagy mindenségben, a természettudomány eszközeivel kutassa a csillagos eget és rakétát építsen, ha el akar jutni Hozzá (az űrben Charles Simonyi nem találkozott Istennel). De tévednek azok is, akik leveszik tekintetüket a földről és a világ valóságának hátat fordítva rajongásba, vallási fanatizmusba menekülnek. Ilyesmi az első keresztyének között is előfordult. Ismerjük például azt az ősi imádságot, amely így szól: „Jöjjön a kegyelem és múljon el a világ...” Angyalok kellene, hogy kijózanítsák az apostolokat, és eszükbe juttassák, hogy Jézus nem búcsú nélkül távozott. A tanítványok azt akarták, hogy Krisztus földi királyságot alapítson és azonnal kezdje meg uralkodását, Ő azonban elmenetele előtt arra kérte övéit, hogy Isten országának építésében ők is működjenek közre! Legyenek tanúk, legyenek követek, és éljenek úgy, mint akik tényleg számolnak a menny valóságával, és mások figyelmét is felhívják az örök életre. Két dolog egészen biztos, amit Jézus akar: *Közösséget*, és *missziót*. Közösséget, hogy együtt maradjanak, akik Hozzá tartoznak, hiszen jelenlétét ott ígérte, ahol „ketten vagy hárman” összegyűlnek nevében (Mt 18,20). És missziót, hogy Jeruzsálemtől Rómáig, Budapeستől Washingtonig, a legszűkebb családunk tagjaitól a legtávolabb élő pogányig mindenki üdvözüljön. Ezt a kettőt bízta ránk, és ehhez ígérte erejét.

Van azonban valami nyugtalanító az áldozócsütörtöki történetben. Az angyalok üzenetére gondolok. Ha látnának ma minket, tekintetüket a földre szegező, földhöz ragadt gondolkodású késői tanítványokat, egy református közösséget, melyet terhel a múlt öröksége, a jelenben széthúzó erők feszítik, és szárnyak nélkül néz szembe a jövővel, vajon nem éppen azt mondanák-e, hogy emeljük fel a tekintetünket és merjünk az Égre is nézni, elhinni, újra felfedezni, hogy Isten országa közöttünk és bennünk van. Merjünk örülni, hogy élő URunk van, Aki eljön majd értünk, és magához vesz minket is. Milyen nagy szükségünk lenne erre a megújulásra!

Ezért ünnep Jézus mennybemenetele, mert világosan rámutat, hogy az élet több, mint aminek látszik: Nem a halál a végállomás, *sőt* nem is a földi feltámadás, hanem túl a legmerészebb elképzeléseinken, egészen a megdicsőülésig

tart utunk, hiszen „amit szem nem látott, fül nem hallott, soha emberi szív meg sem sejtett, azt készítette el Isten az Őt szeretőknak” (1Kor 2,9). Feladatot és reménységet egyszerre jelent Áldozócsütörtök: Merjünk hát elhinni, hogy a győztes Krisztus oldalán állunk, hogy üdvösségünk van, mert csak ilyen hivatástudattal érdemes élni és dolgozni. Ilyen értelemben mondhatja az Ige, hogy mi már feltámadtunk:

Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbán ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkal.

Kolossé 3,1-2

Nagszerű üzenet a mi számunkra, hiszen azt jelenti, hogy mi is a feltámadás és a mennybemenetel között élünk! Természetesen, a feltámadás itt nem a halál legyőzését jelenti, hanem az új életet, amint azt a keresztség ősi szimbóluma is kifejezi: Ahogyan az özönvíz elmosta egykor az istentelen rossz világot, és Isten újat kezdett az emberrel, úgy a megkeresztelkedés is a pusztulásba tartó régi életnek való meghalás, és a Krisztushoz tartozás „jele és pecsétje.” A halál nem árthat már, sőt amint Pál mondja, a meghalás valójában nyereség, mert a keresztyén számára az csak átmenetel az örök életre, ahol mindenkor az Úrral leszünk (Fil 1,21kk.). Krisztus mennybemenetele azt hirdeti, hogy van út az Atyához, helyünk van a mennyben. Ha ismerjük és szeretjük Őt, akkor kezdődik az igazi élet, mert csakis Őáltal, Ővele és Őbenne lehetünk azzá, amivé teremtettünk: Isten ígéreteivel és feladattal megajándékozott gyermekei. Életünket ezért nem nekünk kell megvalósítanunk, nem is rendelkezünk fölötte, hanem jövönk Krisztusban van elrejtve. A Hozzá való tartozásban van biztonságunk és reménységünk, életünk végső célja és értelme.

Senki sem születik keresztyén hittel, ezért Isten országa ismeretlen, bizonytalan területnek tűnik, amikor először találkozunk vele. Kicsit úgy van ez, mint amikor az ember úszni tanul. A víz is szokatlan közeg, idegennek érezzük, elmerülünk benne. Ha azonban észrevesszük az úszómestert kint, a medence szélén, és figyelünk utasításaira, engedelmesen végrehajtjuk azokat, talán mi magunk lepődünk meg leginkább, hogy tudunk létezni ott, ahol korábban számunkra nem volt élet. A mennybe ment Krisztus is, mint Mester a túlsó parton, azt akarja, hogy megtapasztaljuk azokat az erőket, melyek megtartanak akkor is, ha hullámok rémítenek, akkor is, ha tűzön kell keresztül menni, és túl az életen, akkor is, ha az utolsó éjszaka borul ránk. Mert az életet nem birtokolhatjuk ugyan, de tartozhatunk az Élet URához, Krisztushoz, aki azért ment az Atyához, hogy jövőt készítsen, megmutassa hova vezet utunk. Van okunk öröme, mert Jézus él, erőt ad az Isten akarata szerinti élethez, és visszajön értünk, hogy ahol Ő van, mi is ott legyünk!

FABINYI TAMÁS: A SZERETETHIMNUSZ MAI NYELVEN

Isten = Szeretet

Ha olyan kiváló szónok vagyok is, mint Kossuth Lajos,
Vagy Martin Luther Kinggel együtt hirdetem,
hogy "van egy álmom",
De szeretet nincs bennem,
Olyanná lettem, mint egy leomlott templomtorony
megrepedt harangja.

Ha futurológusként, a jövő mérnökeként vagy
csalhatatlan közvélemény-kutatóként
Előre látom is a jövőt,
Szeretet pedig nincs bennem,
Olyan vagyok, mint egy összelapított üres kólás doboz,
amelyet unottan rúgnak tovább a kamaszok.

Ha akkora hitem van is, mint Assisi Ferencnek,
Luther Mártonnak
és egy dunántúli parasztasszonynak együttvéve,
De szeretet nincsen bennem,
Olyanná lettem, mint a szél által cibált ördögsekér.

Ha önfeláldozóan támogatok is alapítványokat,
vagy tizedet adok minden jövedelmemből,
Szeretet pedig nincs bennem,
Olyanná lettem, mint aki követ ad kenyér helyett
és skorpiót hal helyett.

Ha két végén égetem is a gyertyát, hajnaltól késő estig
robotolok, éveken át nem megyek szabadságra,
Ám szeretet nincs bennem,
Olyan lennék, mint egy üres belü hagyma.

Ha naponta végigjárom a damaszkuszi utat, rongyosra
olvasom a bibliámat, ha halálomra bizakodó hittel tekintek,
úrvacsorával vagy a betegek szentségével
megerősítve készülök elmenni,
De szeretet nincs bennem,
Semmi hasznom abból.

A szeretet jelentéktelen, mint amikor valaki számárháton
vonul be a városba.

A szeretet nevetség tárgya, mint amikor valakinek kezébe
nádszálat, fejére töviskoszorút adnak.

A szeretet balek, mint amikor valaki kínzóíért imádkozik.

A szeretet esendő, mint amikor valaki azt mondja:
"szomjúhozom".

A szeretet meglepő, mint amikor valaki szelíden megszólít
egy gyászoló asszonyt a hajnali kertben.

A szeretet játékos, mint amikor valaki tanítványai
előtt megy Galileába.

A szeretet nem fúj egy követ a bennfentesekkel,
nem kacsint össze a hatalommal,
nem bizonygatja önmaga fontosságát,
nem örül a pártok és politikusok acsarkodásának,
De együtt örül az asszonnyal, aki megtalálja
elgurult drachmáját.

Nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak, de
együtt örül a mezők liliomaival és az ég madaraival.

Nem örül a doppinggal elért világcúcsnak, de együtt örül
a fogyatékos kisiúval, aki szája szélén csorgó nyállal,
nagy erőfeszítésekkel társának tudja dobni a labdát.

A szeretet soha el nem múlik.

Nem veszi el szavatosságát, nem évül el, nem kerül
ad acta, nem lesz unalmas, mint a tegnapi újság.

Legyenek bár Istentiszteletek, véget fognak érni,
Legyenek bár egyházak, meg fognak szünni,
Legyen bár ökumenikus mozgalom, el fog töröltetni.

Mert még nem találtuk meg a rák és az AIDS ellenszerét,
nem értjük távoli földrészek lakóinak a nyelvét, nem
fogyuk fel más civilizációk felénk sugárzott jeleit.

Ám egykor majd egyetlen asztalt ülünk mindnyájan körül,
és Ő lesz majd minden mindenekben.

Mert a szeretet nélküli kötelességtudat kedvetlen.

A szeretet nélküli felelősség: figyelmetlen.

A szeretet nélküli igazság: kemény.

A szeretet nélküli okosság: gőgös.

A szeretet nélküli barátságosság: hűvös.

A szeretet nélküli rend: kicsinyes.

A szeretet nélküli hatalom: kíméletlen.

A szeretet nélküli birtoklás: fősvény.

A szeretet nélküli adakozás: képmutató.

A szeretet nélküli vallásosság: bigott.

A szeretet nélküli hit: vakbuzgó.

A szeretet nélküli remény: fanatikus.

A szeretet nélküli élet: értelmetlen.

Most azért megmarad a hit,

A remény,

A szeretet,

E három.

Ezek közül pedig a legnagyobb: JÉZUS

Washingtoni Magyar Református Egyház

Vasárnapi Istentisztelet, 2008. április 27.

Kovács Zoltán társlelkész

Orgona előjáték
Apostoli köszöntés

Fennálló ének

25 Óh Szent Istenünk!

Lekció

1Mózes 1,26-31

Nagyének

27¹⁻³ Téged Áldunk, Nagy Isten

Prófétai ima

Apostoli Hitvallás (8.o.)

Közének

8¹ Óh, Seregeknek Istene!

Textus

LUKÁCS 12,41-48

Igehirdetés

HÜSÉGRE HIVATVA

Pásztori ima

Úri imádság (6.o.)

Hirdetések

Záró ének

23¹⁻² Meghallgatók Szent Beszédedet

Magyar Himnusz

49 Isten Áldd Meg a Magyarat

Áldás

Orgona utójáték

Tavaszi Washingtonban

Hirdetések

Következő
istentiszteletünk:

**2008. május 11.
(Pünkösd) 11:00 óra**

Helyszín: Wesley
Theological Seminary
kápolnája:

**4500 Massachusetts Ave., NW,
Washington, D.C., 20016.**

Az istentiszteleti
alkalmakra, és az azt
követő szeretetvendégségre
mindenkit hívunk
és várunk.

Szomorú szívvel
hirdetjük, hogy április
hónapban eltemettük
Molnár Áron Vendel és
Kiss Éva testvéreinket.
A gyászoló családok életére
Isten vigasztalását kérjük.

Lelkipásztorok Elérhetősége

Dr. Bertalan Imre

Telefon: (301) 493-5036

E-mail: ibertalan@verizon.net

Kovács Zoltán

Telefon: (202) 885-8731

E-mail: zoltaan@tvn.hu

**Az ÚR legyen
és maradjon
gyülekezetünk
őriző Pásztora!**